

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris.
Libri Qvinque**

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XV.Magna Ignatij existimatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

Deo, peculiaribus illius monitis, tam sublimia doceretur, vt posset quæmuis eorum peritum, in iis habere discipulum; se tamen aded pro nouitio gerebat, vt totum animum accuratissime iis explicaret quorum in curam se dederat, eorum monita audiret, obseruaretque diligenter. Horum præcipuus Monferratenfis monachus Ioannes Chanones: adibat Ignatius stans temporibus sanctum senem primum animæ suæ patrem, apud quem initio retextuerat omnem vitam; & sui distinctam rationem ex quo illum non viderat, minutatim reddebat; ac licet cum Ignatio vir sanctus, quas decebat partes, magistri ageret, & ductoris; interiore tamen iudicio pro sancto reueretur Ignatium, nec aliter de illo quàm de absolutæ virtutis homine loquebatur, & ex ore illius auditum, antiquos eiusdem Cœnobij Monachos referre accepimus, fore Ignatium insignem Ecclesiæ columnam, orbis Apostolum, Paulumque alterum in Euangelio, barbaros inter & idololatrias spargendo. Fuit tamen hæc in illum aded cumulata cœli benignitas, & partæ Manresæ virtutis gloria, vitæ insequentis rudimenta delineatio, si crescentis in posterum spiritus, quæstus progressus attendantur. Vnde ille Manresam, primitiuam suam vocabat Ecclesiam, vbi primum vitæ cœlestis alumnus, pietatis vestigiis humum signauerat.

XV.

Magna Ignatij existimatio.

Ex in locis circum proximis vulgari, alium esse ab eo Ignatio, quem panni viles falso exhiberent; latere illum sub stupea cannabe, & velle nesciri, vno abiiciendi sui, afflictandique desiderio, ex nobili in mendicum, & ex milite in heremitam defecisse: quare hominis mores curiosius seruare, eisque singula studiosè rimari. Premi ergo diutiùs non valuit, modum supergressa vitæ asperitas, & singularis pars etiam aliqua fauoris quo dignabatur illum Deus: de illo quidem magnificè loquebatur mulier opinione sanctitatis tum illic notissima, tum reliqua Hispania, ipsaque in aula quo illam Rex Catholicus euocarat, de rebus animæ cum ea acturus. Præter hanc magnæ virtutis matrona, Agnes Pascalis, primo Ignatij Manresæ occursum, reuerentia quadam, & obsequij studio erga illum, affici se intimè persensit; quare illi obsequium in nosocomio, dein suæ cuiusdam familiaris in domo curauit: vt verò quæ Ignatij erant accuratius pernorat, & certius; ita de illo mira referebat. Ex quo fama illius vsque aded creuit, vt ex scrupulorum quem dixi angore in phthisin vergens, cum esset è S. Domini transferendus in domum cuiusdam Amigantis illic prædiuitis, exinde Simeon cognominatus sit; velut expressum in Ignatio Christum excepisset; vxor verò ipsius Martha, quod ille hospitium, hæc mensam Christo præbuisset. Inter illos verò, qui discedentem Manresæ Ignatium affectari auebant, fuit qui eius consuetudinem, & quos inde carpebat fructus, facultatum suarum anteponeret curæ: quare nolens ab eo seiungi, & patriam, & litem magni ponderis omisit, stocci ducens quæ ex litis euentu incommodatura timebantur, quæ sanè nec leuia nec paucorum annorum fuerunt. Exeuntem interdum precandi gratia ad lapideas cruces tribus extra Manresam locis, aliasque circum peregrinorum stationes, ponè plurimi sequebantur; sed

sed confertim tunc, magnoque affluxu cum de rebus diuinis esset verba facturus; quod solitus erat ex editiore saxo, & hoc hodieque visitur ante S. Lucia nosocomium vetus. Nec multis opus erat, ad pungendum acti detestatione scelerum auditorem, ipsa dicentis species sat erat. Vestitus asper, isque vilissimus; capilli quantum olim crispati, tantum nunc inculci & sordidi; squalor oris exesi, catenatum latus, pedes nudi, præterquam initio cum intumescens quot noctibus pes dexter, fuit sparteo calceo inuolendus. Haud paulo tamen verborum vis maior, quæ ignito ex corde vibrata, ipsa ignea ignem audientibus subdebant. Accedebat multorum non expectata conuersio, quos priuata eius colloquia, & prima quædam salutis principia, ipsorum tradita meditationi, ad maiorem perductos Dei æternorumque noticiam relicto sæculo, Religiosis ordinibus manciparant. Et hanc primum expertus ad reuellendos ab terrenis, Deoque reddendos homines, vim admirabilem, solidorum quorundam, veritatis æternæ dictatorum, quam & senserat ipse maximè validam; conferre illa decreuit in methodum, & interioris vitæ disciplinam, quod aureo illo Exercitiorum Spiritualium libello perfecit; superiore instinctu sanè superioris intelligentiæ concepto; scripto verò ad lumen diuini vultus, & mox in vsus fructusque publicos collato; eo bonorum ingentium prouentu quem per primos Ignatij filios diues illa vena in Ecclesiam fudit vniuersam; subministrato iis generoso illo, ad magna & ardua robore, quæ in salutem mouebant animarum. Et haustura est ex eodem fonte animam & vires, dum qualis nata est, talis spirabit Societas, nec alio egebit, poteritve iuvari præsidio ad reficiendos spiritus, si quando à primigenio vigore languerit. Verùm cuiusmodi sint, & quanti Exercitia hæc, cum futura sit eorum in huius operis decursu sapiùs mentio, videtur paulò accuratiùs explicandum.

Non sunt Exercitia Spiritualia S. Ignatij, summa quædam piarum meditationum, commodè in librum digesta breuissimum, ex quo artem secum vtiliter, religiosè cum Deo agendæ, lectores ediscant; id enim si forent, præterea nihil; nec S. Ignatij Exercitia dicerentur, nec prærogatiua gaudent nouitatis, cum neque is primum hoc nomen excogitauerit, nec formam meditandi. Id ille, nec frustra, spectauit, vt curationem animæ in artem redigeret, quibusdam fidei principiis methodum imponens certis legibus adstrictam, quæ viis ad finem idoneis progressa, nunquam non optato exitu clauderetur. Quæ sancti viri mens, si rectè attenditur, tantum distabit ab simplici meditandi occupatione, quantum herbarum, & mineralium discretio, variisque in succos expressio, ab arte integra medicina, quæ probè perspectis tum humani corporis elementis, tum pharmacorum viribus ad intemperiem corporum corrigendam, & restituendam mediocritati; ex iis corpus juris medici componit, certis aptum, ac tutis legibus sanitatis. Fuit sanè ante Ignatium, finis cognitio in quem Deus hominem condidit, inferorum pœnas, peccati grauitatem, conscientiæ examen, & confessiones generales ignorauit nemo, vt Christi mysteria, & vitam, &

XVI.

Quid sint,
quo sine, &
ordine condita
S. Ignatij
Exercitia.